

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 603

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 26 septembrie 2001

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
471.	— Lege privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 122/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice	2	Decizia nr. 201 din 26 iunie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată	5-7
691.	— Decret pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 122/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice.....	2	Decizia nr. 223 din 3 iulie 2001 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 78, art. 79 și ale art. 90 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată	7-10
★				
472.	— Lege privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 48/2001 pentru suspendarea aplicării Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice	3	Decizia nr. 224 din 3 iulie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată.....	10-12
692.	— Decret pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 48/2001 pentru suspendarea aplicării Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice.....	3	Decizia nr. 241 din 10 iulie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată.....	13-15
★				
473.	— Lege pentru respingerea Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice	4	ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI	
693.	— Decret privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice.....	4	109. — Decizie privind retragerea unor licențe de emisie	15-16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 122/2000 pentru modificarea și completarea
Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 122 din 30 iunie 2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 5 iulie 2000.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 12 iunie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 4 septembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 20 septembrie 2001.
Nr. 471.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****pentru promulgarea Legii privind respingerea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 122/2000
pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului
nr. 118/1999 privind achizițiile publice**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 122/2000 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 18 septembrie 2001.
Nr. 691.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 48/2001 pentru suspendarea aplicării
Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 48 din 29 martie 2001 pentru suspendarea aplicării Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 30 martie 2001.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 12 iunie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 4 septembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 20 septembrie 2001.

Nr. 472.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 48/2001
pentru suspendarea aplicării Ordonanței Guvernului
nr. 118/1999 privind achizițiile publice**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 48/2001 pentru suspendarea aplicării Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 18 septembrie 2001.

Nr. 692.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru respingerea Ordonanței Guvernului nr. 118/1999
privind achizițiile publice**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța Guvernului nr. 118 din 31 august 1999 privind achizițiile publice, emisă în temeiul art. 1 lit. D pct. 21 din Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 31 august 1999.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 12 iunie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 4 septembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 20 septembrie 2001.
Nr. 473.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru respingerea
Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru respingerea Ordonanței Guvernului nr. 118/1999 privind achizițiile publice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 18 septembrie 2001.
Nr. 693.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 201**

din 26 iunie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Uzitec” — S.A. Filiași în Dosarul nr. 7.206/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal a răspuns consilier juridic Doina Anghelescu, în calitate de reprezentant al Băncii Comerciale Române — S.A. — Sucursala Sectorului 3 București, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Se arată că art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, reglementează o procedură alternativă la procedurile de drept comun pentru recuperarea creanțelor de către creditor și nu instituie obligativitatea introducerii unei cereri întemeiate pe aceste prevederi. Referitor la neconstituționalitatea art. 31 alin. (7) din aceeași lege se consideră că instituirea unui termen procedural până la care debitorul poate contesta starea de incapacitate de plată nu încalcă dreptul la apărare al acestuia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției. Se susține că prevederile criticate sunt constituționale, deoarece reglementările prevăzute la art. 29 din Legea nr. 64/1995, republicată, constituie o modalitate de executare silită și se referă numai la creditorii care solicită declanșarea procedurii de reorganizare și a falimentului, fără a afecta prin aceasta interesele economice ale debitorului. Totodată nu este încălcat nici dreptul la apărare al debitorului, în condițiile în care acesta are posibilitatea de a-și achita oricând datoria. Mai mult decât atât, debitorul poate cere chiar el un termen pentru întocmirea unui plan de reorganizare a activității.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 7.206/1999, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Uzitec” — S.A. Filiași într-o cauză civilă având ca obiect judecarea cererii formulate de autorul excepției împotriva Societății Comerciale „Banca Comercială Română” — S.A. — Sucursala Sectorului 3 București, întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 64/1995, republicată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, contravin prevederilor art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, referitoare la protecția intereselor naționale în activitatea economică, deoarece permit oricărui creditor care are o creanță certă, lichidă și exigibilă ce nu a fost plătită în 30 de zile de la scadență să declanșeze procedura reorganizării judiciare și a falimentului împotriva debitorului, în condițiile în care „este de notorietate publică existența blocajului financiar, care afectează întreaga economie națională, ceea ce poate duce la intrarea în faliment a foarte multe unități productive, afectându-se astfel interesele economiei naționale”.

De asemenea, se consideră că „prevederile art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, republicată, încalcă, pe lângă dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, pentru aceleași motive arătate mai sus, și prevederile art. 24 alin. (1) din Legea fundamentală, deoarece nu permit unui debitor împotriva căruia s-a făcut o cerere de declanșare a procedurii reorganizării judiciare și a falimentului să-și poată exercita în orice moment dreptul la apărare și să poată face dovada, până la pronunțarea hotărârii de deschidere a procedurii, că poate să-și onoreze obligațiile și să poată, în acest fel, să evite intrarea în procedură, care [...] are consecințe foarte grave în contextul economic actual”.

Tribunalul București — Secția comercială, exprimându-și opinia, arată că „dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, deoarece creditorul care are o creanță certă, lichidă și exigibilă poate introduce la tribunal

o cerere împotriva unui debitor care, timp de 30 de zile, a încetat plățile“. În consecință, arată instanța, „textul se referă la faptul că debitorul nu mai poate face față obligațiilor sale comerciale ajunse la scadență și nicicum că a întârziat plățile“. Referitor la dispozițiile art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, republicată, instanța consideră că nici acestea „nu contravin dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, deoarece chiar dacă se deschide procedura reorganizării judiciare, în baza art. 31 alin. (1), debitorul are posibilitatea achitării ulterioare a debitorului“, caz în care „judecătorul-sindic va da o încheiere de închidere a procedurii în baza art. 119 din Legea nr. 64/1995, republicată“.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, arătând că „art. 29 alin. (1) nu se referă la o singură creanță neplătită la scadență, ci la situația de încetare de plăți, iar art. 31 alin. (7) prevede că deschiderea procedurii are loc numai dacă debitorul nu contestă că este în încetare de plăți“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și ale părții prezente la dezbateri, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999, texte care au următorul cuprins:

— Art. 29 alin. (1): „*Orice creditor, care are o creanță certă, lichidă și exigibilă, poate introduce la tribunal o cerere împotriva unui debitor care, timp de cel puțin 30 de zile, a încetat plățile.*“;

— Art. 31 alin. (7): „*Dacă debitorul nu contestă în termenul prevăzut la alin. (5) că ar fi în încetare de plăți, judecătorul-sindic va da o încheiere de deschidere a procedurii.*“

1. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, contravin dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituție, text care are următorul conținut: „(2) *Statul trebuie să asigure: [...]*

b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară.“

Examinând excepția de neconstituționalitate sub acest aspect, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, urmând să o respingă. Prevederile art. 29 alin. (1) din

Legea nr. 64/1995, republicată, stabilesc modalitatea de declanșare a procedurii de reorganizare și lichidare judiciară, procedură specială de executare silită a întregului patrimoniu al unui comerciant, în cazul debitorilor comercianți aflați în încetare de plăți timp de cel puțin 30 de zile, procedură ce se poate declanșa la cererea unui creditor, titular al unei creanțe certe, lichide și exigibile. În acest context dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, nu contravin obligației statului de a proteja interesele naționale în activitatea economică, financiară și valutară, cum susține autorul excepției, ci, dimpotrivă, cererea creditorilor de deschidere a procedurii prevăzute de lege dă posibilitatea de a se acționa, în mod eficient, cât nu este încă prea târziu, pentru evitarea unor situații care ar produce consecințe mai grave și pe o zonă mai largă a raporturilor comerciale, dacă ar fi lăsate să dureze peste termenul prevăzut. Reglementarea acestei proceduri judiciare este justificată de necesitatea asigurării plății creditorilor prin redresarea debitorului sau prin lichidarea patrimoniului acestuia, precum și de buna funcționare a creditului care este esențială pentru comerț.

De altfel, dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, au mai format obiectul controlului de constituționalitate, Curtea stabilind că acestea sunt constituționale prin Decizia nr. 202 din 17 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 15 februarie 2001, precum și prin Decizia nr. 189 din 10 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 22 februarie 2001. Soluțiile pronunțate își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine modificarea jurisprudenței Curții.

2. Cu privire la neconstituționalitatea prevederilor art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, republicată, se susține că sunt încălcate, pe lângă dispozițiile constituționale ale art. 134 alin. (2) lit. b), și cele ale art. 24 alin. (1), potrivit cărora: „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*“

Analizând această susținere, Curtea constată că este, de asemenea, neîntemeiată. Dispozițiile art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, republicată, criticate de autorul excepției, stabilesc posibilitatea deschiderii procedurii, printr-o încheiere dată de judecătorul-sindic, numai în situația în care debitorul nu contestă că ar fi în încetare de plăți. Dacă însă în termenul prevăzut la alin. (3) debitorul contestă că s-ar afla în încetare de plăți, sunt prevăzute importante garanții pentru a descuraja declanșarea abuzivă a procedurii. Astfel art. 31 din lege stabilește deschiderea procedurii atât la cererea debitorului, cât și la cererile creditorilor ori ale camerelor de comerț și industrie teritoriale. În acest sens textul art. 31 alin. (1)–(6) din lege prevede citarea debitorului, posibilitatea acestuia de a contesta, în termen de 5 zile, că ar fi în încetare de plăți, dreptul de a cere judecătorului-sindic să îi oblige pe creditorii care au introdus cererea să consemneze, în termen de 5 zile, la o bancă, o cauțiune de cel mult 30% din valoarea creanțelor. De asemenea, la alin. (6) al art. 31 se prevede că, dacă judecătorul-sindic stabilește că

debitorul nu este în încetare de plăți, acesta va respinge cererea creditorilor. Rezultă deci din interpretarea sistematică a dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 64/1995, republicată, că debitorul are posibilitatea să se apere față de eventualele cereri șicanatorii ale creditorilor săi și să paralizaze acțiunea acestora prin intermediul judecătorului-sindic, obligat să verifice dacă sunt îndeplinite condițiile legii

pentru declanșarea procedurii legale. Mai mult decât atât, în situația în care cererea creditorilor va fi respinsă, cauțiunea poate fi folosită pentru acoperirea pagubelor suferite de debitor. Totodată, debitorul are posibilitatea să apeleze la serviciile unui avocat, dispozițiile legii completându-se cu cele ale Codului de procedură civilă, astfel cum prevede art. 128 din lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Uzitet” — S.A. Filiași în Dosarul nr. 7.206/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 223

din 3 iulie 2001

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 78, art. 79 și ale art. 90 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 78, art. 79 și ale art. 90 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „International Trading System” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.609/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, reprezentat de consilier juridic Lucian Bagiu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 80C/2001, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Societatea Comercială „Farom Italgom” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.608/1999 al Tribunalului București — Secția comercială. La apelul nominal în acest dosar este prezent autorul excepției, reprezentat de consilier juridic Lucian Bagiu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. De asemenea, Curtea dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 82C/2001 și nr. 83C/2001, al căror obiect îl constituie tot excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 78, art. 79 și ale art. 90 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată, excepții ridicate de Societatea Comercială „Otez Impex” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.615/1999 al Tribunalului București — Secția comercială și de Societatea Comercială „Lux Production” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.605/1999 al Tribunalului București — Secția

comercială. La apelul nominal este prezent pentru autorii excepțiilor consilier juridic Lucian Bagiu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, pune concluzii de conexare a dosarelor nr. 80C/2001, nr. 82C/2001 și nr. 83C/2001. Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 80C/2001, nr. 82C/2001 și nr. 83C/2001 la Dosarul nr. 79C/2001.

Reprezentantul autorilor excepțiilor de neconstituționalitate solicită admiterea acestora pentru considerentele expuse în notele scrise depuse în dosarele instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepțiilor de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin textelor din Constituție invocate ca fiind încălcate. Se consideră însă că judecătorul-sindic nu realizează activitate de judecată și, în consecință, nu are competența de a sesiza Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 17 ianuarie 2001, pronunțate în dosarele nr. 7.609/1999 și nr. 7.616/1999, și prin încheierile din 10 ianuarie 2001, pronunțate în dosarele nr. 7.608/1999 și nr. 7.605/1999, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78, art. 79 și ale art. 90 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată**, excepții ridicate de societățile comerciale „International Trading System” — S.R.L. din București, „Farom Italgom” — S.R.L. din București, „Otez Impex” — S.R.L. din București și „Lux Production” — S.R.L. din București.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, al căror conținut este identic, se susține, în esență, că „dispozițiile art. 78 și art. 79 din Legea nr. 64/1995, așa cum a fost modificată prin Legea nr. 99/1999, ating existența drepturilor debitorului de a-și conduce activitatea, fiind astfel în contradicție cu textele de principiu ale art. 41, art. 49, art. 134 alin. (2) lit. a) și ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, întrucât prin ridicarea dreptului debitorului de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de ele (art. 78 din Legea nr. 64/1995) se încalcă principiul constituțional al protecției proprietății private consacrat de art. 41 din Constituție, precum și cel cuprins în art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție”. Cu privire la neconstituționalitatea art. 90 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată, se invocă încălcarea art. 16 alin. (1) și a art. 135 alin. (1) din Constituție. În acest sens se arată că în situația „în care nu pot fi contestate în cadrul procedurii creanțele pe

care statul le are față de debitorul aflat în lichidare, dar creanțele tuturor celorlalți creditori pot fi contestate, este evident că textele atacate contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție, potrivit cărora «cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări»”. Se apreciază, de asemenea, că acest text „afectează în general patrimoniul debitorului și în particular dreptul său de proprietate asupra bunurilor care urmează a fi executate (de bunăvoie sau silit) în vederea acoperirii creanțelor «de necontestat» ale statului, încălcându-se dispozițiile art. 135 alin. (1) din Constituție”.

Tribunalul București — Secția comercială, exprimându-și opinia în dosarele nr. 7.609/1999, nr. 7.608/1999, nr. 7.616/1999 și nr. 7.605/1999, apreciază, că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată, deoarece „susținerile debitoarei nu își găsesc reflectarea în textele legii”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctele de vedere exprimate, apreciază că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. În esență, se arată că art. 78 și 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, prevăd ridicarea dreptului debitorului de a-și mai administra bunurile din avere și de a dispune de ele, numai dacă acesta „nu și-a declarat intenția de reorganizare” sau „în lipsa unui plan de reorganizare confirmat de judecătorul-sindic”, situații care dovedesc imposibilitatea redresării activității întreprinderii respective. Se mai arată că atât desesizarea debitorului, cât și celelalte măsuri instituite prin art. 80—99 din legea criticată nu aduc atingere dreptului de proprietate al debitorului, ci constituie doar mijloace pentru a se evita fraudarea creditorilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

I. În legătură cu legalitatea sesizării de către judecătorul-sindic, prin Decizia nr. 189 din 10 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 22 februarie 2001, Curtea Constituțională a statuat că, în temeiul atribuțiilor ce îi revin potrivit art. 5 alin. (1), art. 6 și art. 10 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, dispoziții coroborate cu cele ale art. 17 din Legea

nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, judecătorul-sindic „spune dreptul” și hotărârile sale sunt cu putere de executare silită, având atât „*jurisdictio*”, cât și „*imperium*”. Ca atare, rezultă că judecătorul-sindic realizează activitate de judecată ca judecător unic și, în consecință, poate sesiza Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate.

II. Din încheierile de sesizare a Curții Constituționale, precum și din notele scrise ale autorilor excepțiilor de neconstituționalitate rezultă că aceștia critică prevederile „art. 78 — art. 99 din cadrul secțiunii a 6-a din Legea nr. 64/1995, republicată, față de dispozițiile cuprinse în art. 16, 49, art. 134 alin. (2) lit. a) și art. 135 alin. (6) din Constituția României”. În realitate, în toate dosarele, în motivarea excepțiilor de neconstituționalitate sunt formulate critici doar cu privire la dispozițiile art. 78, art. 79 și ale art. 90 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată. În consecință, prin prezenta decizie Curtea Constituțională urmează să se pronunțe doar cu privire la constituționalitatea acestor din urmă dispoziții din legea criticată.

Examinând excepțiile de neconstituționalitate ridicate, Curtea Constituțională constată că acestea sunt neîntemeiate și, în consecință, urmează să fie repinse.

Art. 78 și 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, stabilesc că deschiderea procedurii falimentului ridică dreptul debitorului de a-și mai administra bunurile din avere și de a dispune de ele, dacă acesta nu își declară intenția de reorganizare sau în lipsa unui plan de reorganizare confirmat de judecătorul-sindic. În asemenea situații judecătorul-sindic poate ridica debitorului dreptul de a-și conduce activitatea și, admitând motivat cererea formulată în acest sens de către un creditor, comitetul creditorilor sau camera de comerț și industrie teritorială va dispune și aplicarea de îndată a dispozițiilor referitoare la faliment.

Curtea Constituțională constată ca aceste texte de lege nu contravin, așa cum susțin autorii excepțiilor de neconstituționalitate, dispozițiilor constituționale ale art. 41 și ale art. 135 alin. (1) și (6), care statuează cu privire la garanțarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, și nu încalcă nici art. 49 din Constituție, referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Aceasta deoarece, așa cum stabilește art. 79 alin. (2) din lege, ridicarea dreptului debitorului de a-și mai conduce activitatea se hotărăște de către judecătorul-sindic „*numai motivat, printre motive figurând pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate*”; deci în situații care dovedesc imposibilitatea redresării debitorului și degradarea în continuare a situației financiare a acestuia. Prin urmare, măsurile dispuse de către judecătorul-sindic nu numai că nu aduc atingere dreptului de proprietate al debitorului, ci, dimpotrivă, conservă dreptul acestuia în cazul în care el nu mai este capabil să își administreze bunurile și să își aducă la îndeplinire obligațiile față de creditorii săi. Totodată Curtea observă că, în legătură cu constituționalitatea art. 79 din

Legea nr. 64/1995, republicată, prin raportare la prevederile art. 49 din Constituție, aceasta s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 45 din 7 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 5 iunie 2001. Cu acel prilej, respingând excepția de neconstituționalitate, Curtea a reținut că, într-adevăr, „hotărârea judecătorului-sindic îngrădește exercițiul dreptului debitorului de a-și conduce activitatea, dar acest drept nu se încadrează în categoria celor la care se referă art. 49 din Constituție și, prin urmare, nu se poate reține încălcarea acestui text constituțional”. Prin aceeași decizie s-a mai statuat că „posibilitatea de a ridica dreptul debitorului de a-și conduce activitatea se înscrie în reglementările menite să asigure îndeplinirea obligației statului de a ocroti libertatea comerțului, concurența loială și condițiile necesare pentru valorificarea tuturor factorilor de producție”. În consecință, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, aceasta nu poate reține susținerile autorilor excepțiilor referitoare la încălcarea dispozițiilor privind obligația statului de a asigura libertatea comerțului stabilită la art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

O altă critică de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 90 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, dispoziții potrivit cărora „*Nu vor fi supuse verificării creanțele izvorâte din impozite, taxe, amenzi penale sau contravenționale, datorate bugetului de stat sau celui local și care sunt supuse legilor specifice*”. În opinia autorilor excepțiilor de neconstituționalitate aceste prevederi de lege contravin art. 16 alin. (1) din Constituție, referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, precum și dispozițiilor constituționale ale art. 135 alin. (1) care stabilește că statul ocrotește proprietatea.

În esență, se susține că prin dispozițiile textului criticat statul este favorizat în executarea creanțelor sale bugetare și astfel se încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, principiu stabilit la art. 16 din Constituție, cu consecința „atingerii proprietății debitorului, întrucât efectul corelativ al existenței unei creanțe îl constituie obligația debitorului de a o achita, [...]”. Examinând această critică, Curtea constată că dispoziția constituțională invocată se referă la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, iar nu la raporturile dintre diferitele subiecte colective de drept. De asemenea, Curtea mai constată că și creanțele ce formează obiectul exceptării prevăzute la alin. (2) al art. 90 din lege sunt supuse verificării legilor specifice, așa cum stabilește însuși textul a cărui neconstituționalitate este invocată. Susținerile privind încălcarea art. 135 alin. (1) din Constituție urmează să fie înlăturate pentru aceleași argumente, formulate cu prilejul respingerii criticii de neconstituționalitate a prevederilor art. 78 și art. 79 din lege. Așa fiind, Curtea respinge și excepțiile de neconstituționalitate a art. 90 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78, art. 79 și ale art. 90 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepții ridicate de societățile comerciale „International Trading System” — S.R.L., „Farom Italgom” — S.R.L., „Otez Impex” — S.R.L. și „Lux Production” — S.R.L., toate din București, în dosarele nr. 7.609/1999, nr. 7.608/1999, nr. 7.616/1999 și nr. 7.605/1999 ale Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 224

din 3 iulie 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 79
din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hegemons” — S.A. din București în Dosarul nr. 7.615/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, reprezentat de consilier juridic Lucian Bagiu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia pentru considerentele expuse în notele scrise depuse în dosarul instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin textelor din Constituție pretins a fi încălcate. Se consideră însă că judecătorul-sindic nu realizează activitate de judecată și, în consecință, nu are competența de a sesiza Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 ianuarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 7.615/1999, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hegemons” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, „ating existența drepturilor debito-

rului de a-și conduce activitatea, fiind astfel în contradicție cu textele de principiu ale art. 49, art. 134 alin. (2) lit. a) și art. 135 alin. (6) din Constituție“. Astfel se apreciază că textele criticate contravin art. 49 din Constituție, deoarece ridicarea drepturilor debitorului de a-și conduce activitatea „nu se face în situațiile limitative prevăzute de art. 49 alin. (1)“. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 134 alin. (2) lit. a) se susține că prin art. 10 lit. d) și art. 79 din lege „nu se mai asigură libertatea comerțului, întrucât libertatea comerțului presupune tocmai posibilitatea ca debitorul să-și conducă activitatea așa cum crede de cuviință, cu respectarea legilor în vigoare“ și în felul acesta se „creează cadrul favorabil de manifestare a posibilităților de violare a proprietății private“, ceea ce este contrar prevederilor art. 135 alin. (6) din Constituție.

Tribunalul București – Secția comercială, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, întrucât „susținerile debitoarei nu-și găsesc reflectarea în textele legii“.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În esență, se arată că textele criticate din Legea nr. 64/1995, republicată, prevăd ridicarea dreptului debitorului de a-și mai administra bunurile din avere și de a dispune de ele numai dacă acesta „nu și-a declarat intenția de reorganizare“ sau „în lipsa unui plan de reorganizare confirmat de judecătorul-sindic“, situații care dovedesc imposibilitatea redresării activității întreprinderii respective. Se mai arată că atât desesizarea debitorului, cât și celelalte măsuri instituite prin art. 80–99 din legea criticată nu aduc atingere dreptului de proprietate al debitorului, ci constituie doar mijloace pentru a se evita fraudarea creditorilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și ale părții prezente la dezbateri, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

I. În legătură cu legalitatea sesizării de către judecătorul-sindic, prin Decizia nr. 189 din 10 octombrie

2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 22 februarie 2001, Curtea Constituțională a statuat că, în temeiul atribuțiilor ce îi revin potrivit art. 5 alin. (1), art. 6 și art. 10 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, dispoziții coroborate cu cele ale art. 17 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, judecătorul-sindic „spune dreptul“ și hotărârile sale sunt cu putere de executare silită, având atât „*jurisdictio*“, cât și „*imperium*“. Ca atare, rezultă că judecătorul-sindic realizează activitate de judecată ca judecător unic și, în consecință, poate sesiza Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate.

II. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999, texte care au următorul cuprins:

— Art. 10 lit. d): „*Principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt: [...] a) judecarea cererilor de a se ridica debitorului dreptul de a-și mai conduce activitatea.*“;

— Art. 79: „(1) *În lipsa unui plan de reorganizare, confirmat de judecătorul-sindic în condițiile art. 68, debitorul, un creditor, comitetul creditorilor sau camera de comerț și industrie teritorială poate adresa judecătorului-sindic o cerere de a se ridica debitorului dreptul de a-și conduce activitatea.*

(2) *Judecătorul-sindic va examina, în termen de 10 zile, o astfel de cerere, într-o ședință la care vor fi citați debitorul, creditorii, administratorul, comitetul creditorilor și camera de comerț și industrie teritorială. Cererea va putea fi admisă numai motivat, printre motive lămurind pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate.*

(3) *Dacă cererea este admisă, judecătorul-sindic va dispune și aplicarea de îndată a dispozițiilor prezentei secțiuni.*“

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste prevederi de lege contravin dispozițiilor constituționale ale art. 49, art. 134 alin. (2) lit. a) și ale art. 135 alin. (6), texte care au următorul conținut:

— Art. 49: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.*“;

— Art. 134 alin. (2) lit. a): „*Statul trebuie să asigure:*

a) *libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;*“;

— Art. 135 alin. (6): „*Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.*“

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

Prevederile de lege criticate nu numai că nu încalcă dispozițiile constituționale invocate, ci, dimpotrivă, sunt conforme cu litera și cu spiritul acestora, ele având ca finalitate ridicarea dreptului de a-și conduce activitatea pentru debitorul față de care s-a declanșat procedura de reorganizare și faliment și care suferă pierderi continue din averea sa ori se află în situația în care nu există probabilitatea de realizare a unui plan rațional de activitate. În contextul procedurii speciale de executare silită, instituită prin Legea nr. 64/1995, republicată, sunt reglementate tocmai acele condiții în care creditorii să poată fi plătiți, iar prin aceasta să fie asigurate buna funcționare a creditului și respectarea obligațiilor contractuale, esențiale desfășurării comerțului și concurenței loiale.

Referitor la invocarea încălcării art. 49 din Constituție, Curtea constată că textul nu are legătură cu cauza, întrucât dreptul comerciantului de a-și conduce activitatea nu este unul dintre drepturile și libertățile fundamentale prevăzute în titlul II din Constituție, la care se referă art. 49. De altfel, ridicarea dreptului debitorului de a-și conduce activitatea poate interveni, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 79 din lege, numai după declanșarea procedurii complexe prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, în caz de încetare de plăți timp de cel puțin 30 de zile, deci de insolvență comercială, situație în care debitorul și-a încălcat obligația de a-și plăti datoriile pe care le are față de creditori, conform obligațiilor contractuale asumate. În aceste condiții ridicarea dreptului debitorului aflat în încetare de plăți de a-și conduce activitatea comercială pronunțată de către judecătorul-sindic în conformitate cu

dispozițiile art. 10 lit. d) și ale art. 79 din lege este consecința deschiderii procedurii falimentului, reglementată de cap. III secțiunea a 6-a din Legea nr. 64/1995, republicată, aplicabilă când nu mai există posibilitatea reorganizării activității debitorului. Această procedură extremă presupune, de asemenea, indisponibilizarea bunurilor din averea debitorului, tocmai în vederea garantării posibilității de plată a creanțelor creditorilor.

Dispozițiile art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, potrivit cărora debitorul aflat în încetare de plăți pierde dreptul de a-și conduce activitatea comercială, nu contravin prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, care stabilesc obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Aceasta deoarece măsura ridicării dreptului debitorului de a-și conduce activitatea, prin finalitatea ei, răspunde în realitate cerinței asigurării unui cadru favorabil valorificării tuturor factorilor de producție, vizând deci pe toți agenții economici, inclusiv debitorul și creditorii, precum și funcționarea creditului.

De asemenea, Curtea reține că prevederile art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, nu încalcă nici dispozițiile art. 135 alin. (6) din Constituție, care declară „*în condițiile legii*“ inviolabilitatea proprietății private.

De altfel, dispozițiile art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, au mai format obiectul controlului de constituționalitate, Curtea stabilind că acestea sunt constituționale (spre exemplu prin Decizia nr. 45 din 7 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 5 iunie 2001). Soluția pronunțată își menține valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine modificarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hegemons” — S.A. din București în Dosarul nr. 7.615/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iulie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 241

din 10 iulie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „TC International Trading” — S.R.L. în Dosarul nr. 7.611/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției. Se arată că prevederile legale criticate sunt constituționale, deoarece condițiile prevăzute la art. 24 din Legea nr. 64/1995, republicată, se referă numai la creditorii care solicită declanșarea procedurii de reorganizare și a falimentului. Totodată se apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în condițiile în care, potrivit dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 64/1995, republicată, judecătorul-sindic nu poate fi considerat instanță judecătorească.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 noiembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 7.611/1999, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „TC International Trading” — S.R.L. într-un dosar având ca obiect judecarea cererii formulate de autorul excepției împotriva Băncii Comerciale Albina, întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 64/1995, republicată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, „ating existența drepturilor debito-

rului de a-și conduce activitatea, fiind astfel în contradicție cu textele de principiu ale art. 49, art. 134 alin. (2) lit. a) și art. 135 alin. (6) din Constituție”, deși „constituțional este posibilă numai o restrângere a acestor drepturi”. Se mai arată totodată că „ridicarea acestor drepturi nu se face în situațiile limitative prevăzute de art. 49 alin. (1) din Constituție”. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție autorul excepției susține că „prin ridicarea dreptului debitorului de a-și mai conduce activitatea nu se mai asigură libertatea comerțului, întrucât libertatea comerțului presupune tocmai posibilitatea ca debitorul să-și conducă activitatea așa cum crede de cuviință, cu respectarea legilor în vigoare”.

Tribunalul București — Secția comercială, exprimându-și opinia, consideră că excepția nu este întemeiată, întrucât „ridicarea dreptului debitoarei de a-și conduce activitatea nu împieteză în concret economia de piață sau libertatea comerțului, ci se face, justificat legal, în scopul necesar al plății pasivului debitoarei”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, au fost solicitate punctele de vedere ale președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „dispozițiile criticate nu aduc vreo atingere drepturilor debitorului, ci au ca scop buna desfășurare a activității întreprinderii debitorului, scop care corespunde întru-totul dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție”. Se mai arată că „debitorul a omis intenționat din argumentarea sa prevederile alin. (1) al art. 79 din lege, precum și cele ale alin. (2) din același articol, care instituie o procedură destinată a garanta dreptul creditorului”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și ale părții prezente la dezbateri, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate în constituie dispozițiile art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999, texte care au următorul cuprins:

— Art. 10 lit. d): „*Principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt: [...] a) judecarea cererilor de a se ridica debitorului dreptul de a-și mai conduce activitatea;*”;

— Art. 79: „(1) *În lipsa unui plan de reorganizare, confirmat de judecătorul-sindic în condițiile art. 68, debitorul, un creditor, comitetul creditorilor sau camera de comerț și industrie teritorială poate adresa judecătorului-sindic o cerere de a se ridica debitorului dreptul de a-și conduce activitatea.*

(2) *Judecătorul-sindic va examina, în termen de 10 zile, o astfel de cerere, într-o ședință la care vor fi citați debitorul, creditorii, administratorul, comitetul creditorilor și camera de comerț și industrie teritorială. Cererea va putea fi admisă numai motivat, printre motive figurând pierderile continue din averea debitorului sau lipsa probabilității de realizare a unui plan rațional de activitate.*

(3) *Dacă cererea este admisă, judecătorul-sindic va dispune și aplicarea de îndată a dispozițiilor prezentei secțiuni.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 49, art. 134 alin. (2) lit. a) și ale art. 135 alin. (6), texte care au următorul conținut:

— Art. 49: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; deslășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.*”;

— Art. 134 alin. (2) lit. a): „*Statul trebuie să asigure:*
a) *libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;*”;

— Art. 135 alin. (6): „*Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.*”

Se consideră, în esență, că prevederile legate criticate sunt neconstituționale, deoarece încalcă dreptul debitorului de a-și conduce activitatea comercială.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate reține criticile formulate de autorul acesteia.

Prevederile legale criticate nu numai că nu încalcă dispozițiile constituționale invocate, ci, dimpotrivă, sunt conforme cu litera și cu spiritul acestora, ele având ca

finalitate ridicarea dreptului de a-și conduce activitatea pentru debitorul față de care s-a declanșat procedura de reorganizare și faliment și care suferă pierderi continue din averea sa ori se află în situația în care nu există probabilitatea de realizare a unui plan rațional de activitate. În contextul procedurii speciale de executare silită, instituită prin Legea nr. 64/1995, republicată, sunt reglementate tocmai acele condiții în care creditorii să poată fi plătiți, iar prin aceasta să fie asigurate buna funcționare a creditului și respectarea obligațiilor contractuale, esențiale desfășurării comerțului și concurenței loiale.

Referitor la invocarea art. 49 din Constituție, Curtea constată că acesta nu are nici o legătură cu cauza, întrucât dreptul comerciantului de a-și conduce activitatea nu este unul dintre drepturile și libertățile fundamentale prevăzute în titlul II din Constituție, la care se referă art. 49. De altfel, ridicarea dreptului debitorului de a-și conduce activitatea poate interveni, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 79 din lege, numai după declanșarea procedurii complexe prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, în caz de încetare de plăți timp de cel puțin 30 de zile, deci de insolvență comercială, situație în care debitorul și-a încălcat obligația de a-și plăti datoriile pe care le are față de creditori, conform obligațiilor contractuale asumate. În aceste condiții ridicarea dreptului de a-și conduce activitatea comercială de către debitorul aflat în încetare de plăți, pronunțată de judecătorul-sindic în conformitate cu dispozițiile art. 10 lit. d) și ale art. 79 din lege, este consecința deschiderii procedurii falimentului, reglementată de cap. III secțiunea a 6-a din Legea nr. 64/1995, republicată, aplicabilă când nu mai există posibilitatea reorganizării activității debitorului. Această procedură extremă presupune, de asemenea, indisponibilizarea bunurilor din averea debitorului, tocmai în vederea garantării posibilității de plată a creanțelor creditorilor.

Pierderea dreptului de a-și conduce activitatea comercială de către debitorul aflat în încetare de plăți, în conformitate cu dispozițiile art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, nu contravine dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. a), care prevăd obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Măsura ridicării dreptului debitorului de a-și conduce activitatea, prin finalitatea ei, răspunde în realitate cerinței asigurării unui cadru favorabil valorificării tuturor factorilor de producție, ceea ce vizează toți agenții economici, inclusiv debitorul și creditorii, precum și funcționarea creditului.

De asemenea, Curtea reține că prevederile art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, nu încalcă dispozițiile art. 135 alin. (6) din Constituție, care declară „*în condițiile legii*” inviolabilitatea proprietății private.

De altfel, dispozițiile art. 79 din Legea nr. 64/1995, republicată, au mai format obiectul controlului de constituționalitate, Curtea stabilind că acestea sunt constituționale prin Decizia nr. 45 din 7 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

nr. 295 din 5 iunie 2001. Soluția pronunțată și considerentele care au stat la baza acesteia își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine modificarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. d) și ale art. 79 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „TC International Trading” — S.R.L. în Dosarul nr. 7.611/1999 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 iulie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

ACTE ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

DECIZIE

privind retragerea unor licențe de emisie

În conformitate cu dispozițiile art. 29 din Legea audiovizualului nr. 48/1992,

Consiliul Național al Audiovizualului decide:

Articol unic. — Având în vedere renunțarea la se retrag, la cerere, licențele de emisie următoare-activitatea pentru care a primit licența de emisie, lor societăți comerciale:

CATV

Nr. crt.	Titularul licenței de emisie Societatea Comercială/sediul	Numărul licenței de emisie/ data eliberării	Localitatea (județul)	Data solicitării
1.	AIRKAB SERV — S.R.L. (Izvoru Crișului)	C755 din 9 mai 1995 C758 din 9 mai 1995 C757 din 9 mai 1995	Căpușu Mare (Cluj) Izvoru Crișului (Cluj) Feleacu (Cluj)	28 martie 2001
2.	CRUSEUM IMPEX — S.R.L. (Bacău)	C1.990 din 21 octombrie 1999	Orbeni (Bacău)	31 mai 2001
3.	DUOSAT TRADING — S.R.L. (București)	C1.939 din 13 iulie 1999 C1.940 din 13 iulie 1999 C1.941 din 13 iulie 1999	Gușoiu (Dâmbovița) Malu Mierii (Dâmbovița) Livezile (Dâmbovița)	21 iunie 2001
4.	TANGENT ELECTRO TRADE — S.R.L. (Sângeorgiu de Pădure)	C1.917 din 22 iunie 1999 C1.918 din 22 iunie 1999 C1.919 din 22 iunie 1999	Bălăușeri (Mureș) Dumitrești (Mureș) Agrășteu (Mureș)	27 iunie 2001

Nr. crt.	Titularul licenței de emisie Societatea Comercială/sediul	Numărul licenței de emisie/ data eliberării	Localitatea (județul)	Data solicitării
5.	TYAXTON PROD — S.R.L. (Gorj)	C335 din 3 martie 1994 C1.952 din 13 iulie 1999 C1.948 din 13 iulie 1999 C1.950 din 13 iulie 1999 C1.951 din 13 iulie 1999 C1.954 din 13 iulie 1999 C1.949 din 13 iulie 2001 C1.953 din 13 iulie 1999	Motru (Gorj) Valea Perilor (Gorj) Lupoia (Gorj) Valea Mănăstirii (Gorj) Steic (Gorj) Leurda (Gorj) Ploștina (Gorj) Însurăței (Gorj)	25 iunie 2001

PREȘEDINTELE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI,
ȘERBAN MADGEARU

București, 6 septembrie 2001.
Nr. 109.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.
Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro